

Dopis od preláta (únor 2013)

Když se stal Boží Syn člověkem,
vzal na sebe dokonalou lidskou
přirozenost. V dopise nás prelát
vybízí, abychom poznávali,
milovali a byli co nejbliže
Nejsvětějšímu lidství Ježíše
Krista, jak ho žil zde na zemi.

13.02.2013

Milovaní, ať Ježíš chrání mé dcery a
mé syny!

Když uvažujeme o nesmírné lásce
Boha k lidem, která se projevuje

zejména v tajemství Vtělení, *dojímá nás to do hloubi duše*. Tak začíná náš Otec svou homilii „Cesta ke svatosti“[1] a myslím si, že také my si přejeme být takto vnitřně dojatí, když se modlíme Krédo. S jakou vděčností ho vyznáváme, s jakou vděčností říkáme, že věčné Boží Slovo přijalo skrze Ducha svatého tělo z Marie Panny a stalo se člověkem! Při těchto slovech se hluboce ukloníme a při dvou příležitostech během roku poklekáme, **protože závoj, který skrýval Boha, je otevřen a jeho neprobádatelné a nedostupné tajemství se nás dotýká: Bůh se stává Emmanuelem, „Bohem-s-námi“**. Když nasloucháme mešním ordináriům, která zkomponovali **velcí mistři sakrální hudby** – řekl nedávno Svatý otec při jedné audienci – (...), **okamžitě postřehneme, že se nad touto větou zvlášť pozastavili jakoby se snažili univerzálním jazykem**

**hudby vyjádřit to, co slova
nemohou říci, totiž obrovské
tajemství Boha, který se vtěluje,
stává se člověkem.[2]**

V uplynulých týdnech jsme za pomoci liturgie sledovali Ježíšovy kroky nejdříve v nazaretské dílně a potom na cestách Judska a Galileje. Navrhuji vám, abychom se nyní při rozjímání nad tímto velkým tajemstvím Boha, který se stal člověkem, zastavili u různých momentů Ježíšova pozemského života. Protože Ježíš nejenže se opravdu narodil jako člověk v Betlémě, ale žil mezi námi jako člověk více než třicet let. Svatý Josemaría nás učil, abychom mu děkovali za to, že na sebe vzal naše tělo se vším všudy, a říkával: *Bůh se do člověka neoblékl, ale vtělil se.*[3] Druhý vatikánský koncil nám připomíná, že Boží Syn „lidskýma rukama pracoval, lidskou myslí přemýšlel, lidskou vůlí jednal,

lidským srdcem miloval. Narozen z Panny Marie, stal se opravdu jedním z nás, ve všem nám podobný kromě hříchu.“[4]

Když myslíme na život Krista, je velmi důležité **znovu se naučit žasnout nad tímto tajemstvím, nechat se obestřít velikostí této události: Bůh, pravý Bůh, Stvořitel všeho, chodil našimi cestami, vstoupil do lidského času, aby nám sdělil svůj vlastní život (srov. 1 Jan 1, 1-4).**[5] Uvažujme tedy dále s pomocí milosti o důsledcích toho, že Bůh se stal dokonalým člověkem: Ježíš nám dává příklad, jak se máme chovat v každém okamžiku – v souladu s důstojností, kterou nám získal –, jako opravdové Boží děti. Během liturgického roku si znovu připomínáme, vždy s nějakým novým odstínem, hlavní prvky jeho nauky. Snažme se ji osobně vstřebat a uplatňovat ji v našem každodenním životě. To je jistá cesta

– není jiná –, abychom dosáhli svatosti, ke které Pán volá všechny křesťany: *Já jsem cesta, pravda a život. Nikdo nepřichází k Otci než skrze mne.*[6]

Svatý Josemaría už od mládí ukazoval tuto cestu k následování Krista v obyčejném životě těm, kdo k němu přicházeli a také těm, které sám hledal, aby je přivedl k Bohu, protože v apoštolátu nejsou prázdniny. Bůh mu dal zvláštní světlo, aby objevil spásonosný smysl Ježíšova života v Nazaretu, který – jak říká Katechismus katolické církve – „umožňuje každému člověku, aby byl spojen s Ježíšem na těch nejobyčejnějších cestách všedního života“.[7] Benedikt XVI. to dosvědčil, když napsal, že v jednání a ve spisech našeho Zakladatele září se zvláštní silou Boží světlo obsažené v evangeliu právě proto, že hlásal všeobecné povolání ke svatosti. Svátý Josemaría učil, že svatosti člověk

může a musí dosáhnout v obyčejných okolnostech každodenního života,[8] který zahrnuje hodiny práce, starost o rodinu, pracovní a společenský život...

Bůh skutečně vložil do srdce svatého Josemaríi *touhu přinášet lidem všech stavů, postavení nebo povolání toto učení: že všední život může být svatý a naplněný Bohem, že Pán nás volá, abychom posvěcovali svou běžnou práci, protože i v tom spočívá křesťanská dokonalost.*[9] A osvětil ho, aby založil Opus Dei, které je *cestou posvěcování se při profesní práci a při plnění každodenních povinností křesťana.*[10] Jeho duch je jistým průvodcem pro ty, kdo chtějí najít Krista, jít za ním a milovat ho uprostřed pozemských záležitostí, na všech křižovatkách světa.

Tajemství Vtělení k nám hovoří o odevzdání se Boha celému lidstvu. Boží Slovo **se stalo člověkem, chtělo**

se stát darem pro lidi, dalo nám samo sebe (...), přijalo naše lidství, aby nám darovalo svoje božství. To je ten obrovský dar. Také v našem obdarovávání není důležité, zda je dárek drahý či nikoli. Kdo nedokáže darovat něco ze sebe samého, dává příliš málo. Někdy se vyskytuje dokonce snaha nahrazovat srdce a darování sebe penězi, materiálními věcmi. Tajemství Vtělení naznačuje, že Bůh tak nejednal. Nedaroval něco, nýbrž sebe sama ve svém Jednorozeném Synu.[11] A to stejné očekává od každého z nás.

Uprostřed tohoto měsíce začíná postní doba, čas zvláště vhodný na to, abychom zkoumali svoje jednání a zjistili, jestli jsme velkorysí vůči Bohu a vůči ostatním pro Boha. Ve druhém čtení na Popeleční středu k nám apoštol promlouvá Pánovými slovy: *V době příhodné jsem tě vyslyšel, v den spásy jsem ti pomohl.*

Hle, teď je ta „doba příhodná“.[12] A dále ve stejném listu nás vyzývá ke službě Bohu v každém okamžiku: všestrannou vytrvalostí, v souženích, v nesnázích, v úzkostech, (...) v námahách, ve bděních, v postech; čistotou, poznáním, shovívavostí, dobrotivostí, Duchem svatým, upřímnou láskou.[13]

Svatý Josemaría k tomu napsal: Tato slova apoštola národů by nás měla naplňovat radostí. Neboť nezvratně potvrzují naše povolání – povolání obyčejných křesťanů, žijících uprostřed světa a sdílejících všechny naše námahy, práce a radosti se svými bližními. To všechno jsou Boží cesty. Pán nás neprosí o nic jiného, než abychom v každém okamžiku jednali jako jeho děti a služebníci. Ale z obyčejných životních okolností se stane Boží cesta jen tehdy, když se opravdu obrátíme a oddáme Bohu. Neboť svatý Pavel mluví tvrdou řečí. Předpovídá křesťanům těžký život,

provázený nebezpečími a napětími. Znetvořujeme křesťanství, jestliže z něho děláme pohodlnou cestu. Ale právě tak by zkreslovalo pravdu, kdybychom si mysleli, že tento hluboký, poctivý život, který zná všechna soužení lidské existence, je život plný strachu, útlaku a bázně. Křesťan je realista, s realismem nadpřirozeným a zároveň lidským, který zachycuje všechny odstíny života: bolest i radost, vlastní i cizí utrpení, jistotu i nerozhodnost, velkorysost i sklon k sobectví. Křesťan to všechno zná a všemu tomu čelí – s lidskou statečností a se silou, kterou dostává od Boha.[14]

Zdá se mi potřebné, abychom se, předtím než budu pokračovat, zastavili a uvažovali: připravuji se, abych tyto týdny prožil v duchu pokání? Snažím se proniknout do oběti Ježíše Krista? Odmítám jakýkoli strach z umrtvování?

Tento křesťanský přístup k vrtkavosti našeho života, jak jsem ho naznačil, když jsem citoval našeho Otce, života, který často přináší utrpení, je jediný možný způsob, jak do hloubky porozumět naší lidské existenci.

Abychom objevili smysl starostí a strasti, které může život přinést – bolest, ztráta zaměstnání, nemoc, smrt... –, je nutná upřímná víra v nekonečnou Boží lásku. Pouze ve světle vtěleného Slova získává všechno smysl. **Vtělením Božího Syna nastává nové stvoření, které dává úplnou odpověď na otázku: „Kdo je člověk?“ Jedině v Ježíši se plně vyjevuje Boží plán s člověkem.**
[15]

Jasně to vyjádřil poslední ekumenický koncil: „Je skutečnost, že tajemství člověka se opravdu vyjasňuje jen v tajemství vtěleného Slova. První člověk Adam byl předobrazem člověka budoucího, totiž Krista Pána. Kristus, nový

Adam, právě zjevením tajemství Otce a jeho lásky plně odhaluje člověka jemu samému a dává mu poznat vznešenost jeho povolání.“[16]

Dcery a synové moji, ještě jednou vyzývám: snažme se získávat velký užitek z četby evangelia, rozjímejme do hloubky nad scénami ze života našeho Pána. Svatý Josemaría nás nabádal, abychom tyto řádky nečetli jako by to bylo něco, co se nás netýká, ale abychom do těchto scén vstoupili *jako další postava*, s našimi slabostmi a našimi touhami po zlepšení. Naplňme se úžasem nad nejsvětějším lidstvím Ježíše Krista a opřeme se o jeho božskou sílu.

*Následovat Krista: to je tajemství.
Přiblížit se mu tak, abychom s ním žili
jako oněch prvních dvanáct učedníků,
přiblížit se mu do té míry, abychom
byli jako on. Brzy poznáme, že když
nebudeme klást odpor milosti,
budeme oblečeni v Pána Ježíše Krista*

(srov. Řím 13, 14). Pán se pak bude v našem jednání odrážet jako v zrcadle. Bude-li to zrcadlo v pořádku, zachytí vlídnou tvář našeho Spasitele bez zkreslení a bez karikatury. Lidé ho budou moci obdivovat a následovat.
[17]

V prvních týdnech liturgického mezidobí a potom v postní době nám církev přibližuje scény, které ukazují jak božství, tak lidství našeho Pána. Vedle velkých zázraků, které vyjevují jeho božskou přirozenost, jsme svědky také skutečnosti jeho přirozenosti lidské: měl hlad a žízeň, byl fyzicky vyčerpaný po dlouhých cestách z místa na místo, měl radost, když potkal srdce, která se otevírala milosti, a měl zármutek, když se jí vzpírala. Při komentování jednoho z těchto momentů svatý Josemaría zvolal: *Měl hlad. Tvůrce vesmíru, Pán nade vším trpí hladem! Pane, jak jsem ti vděčný, že vnuknutím Božím nám evangelista zaznamenal tuto stopu tvé*

pozemské pouti tak podrobně. Nutí mě milovat tě ještě více, vede mě k touze po živém rozjímání o tvém přesvatém lidství. Perfectus Deus, perfectus homo (Vyznání víry Quicúmque), dokonalý Bůh a dokonalý člověk z masa a kostí jako ty nebo já.[18]

Pokud vytrváme na této cestě z Nazaretu až na kříž, otevřou se nám brány božského života dokořán. Protože tím, že se budeme stýkat s Kristem člověkem, se naučíme stýkat s Kristem Bohem a skrze něho a v něm s Otcem a Duchem svatým: s Bohem jediným a trojjediným. Náš Zakladatel ujišťoval, že na cestě ke svatosti přichází okamžik, kdy srdce potřebuje rozlišovat a milovat každou Boží osobu jednotlivě. Jistým způsobem to je jakési objevování, které člověk v duchovním životě zakouší, jako když nějaký malý tvoreček s úžasem pozoruje svět. A duše v lásce rozmlouvá s Otce i Synem

*i Duchem svatým, radostně se
podřizuje vedení Utěšitele, dárce
života, který nám, aniž bychom si to
nějak zasloužili, dává nadpřirozené
dary a ctnosti.*[19]

*A svatý Josemaría dodává: Je tohle
askeze? Je to mystika? Na tom přece
nezáleží. Ať je to cokoli, askeze nebo
mystika, co na tom záleží? Je to Boží
milost. Jestliže se budeš snažit
rozjímat, Bůh ti jistě neodepře svoji
pomoc. Víra a skutky víry: skutky
proto, že Pán – zjistil jsi to sám hned
na počátku a i já jsem tě na to včas
upozornil – klade na tebe den ode dne
větší nároky. Nyní je to kontemplace a
sjednocování; takový by měl být život
mnoha křesťanů, každý bude
postupovat vpřed po své vlastní
duchovní cestě – a těch je nekonečné
množství – uprostřed svých běžných
světských starostí.*[20]

Uprostřed tohoto měsíce, téměř v
den začátku postní doby, oslavíme

výročí oněch dvou Božích zásahů do dějin Díla, 14. února 1930 a 1943: sedmdesát let této blízkosti nebe k Dílu! Tento den díkuvzdání si budeme přát, aby naše modlitba vystoupala k Bohu prostřednictvím rukou Panny Marie, naší Matky, kterou uctíváme zvláště invokací *Mater Pulchrae Dilectionis*, Matka krásné lásky. Takto ji ctí církev a právě tato invokace se našemu Otci tolik líbila.

Několik dní potom, 19. února, slavil milovaný don Álvaro svoje jmeniny. Církev uznala, že žil hrdinsky všechny ctnosti. Utíkejme se tedy pod jeho přímluvu a prosme Boha, abychom také my dokázali žít věrně svoje křesťanské povolání a abychom hledali, nalézali a milovali Ježíše Krista v běžných okolnostech našeho života. Díky Bohu mají dějiny Díla také další výročí, která se určitě budeme snažit prožívat velmi dobře. Nedovolme, jak nás nabádal náš

Otec, aby se z nich staly pouhé
vzpomínky, jako by to byly pouze
dávné události náležející historii.

S velkou láskou vám žehná a prosí
vás o modlitby

váš Otec

+ Javier

Řím, 1. února 2013.

[1] Srov. Svatý Josemaría, Boží
přátelé, č. 294.

[2] Benedikt XVI., Promluva na
generální audienci, 2-I-2013.

[3] Svatý Josemaría, Poznámky z
rozjímání, 25-XII-1972.

[4] Druhý vatikánský koncil,
Pastorální konstituce Gaudium et
spes, č. 22.

[5] Benedikt XVI., Promluva na
generální audienci, 9-I-2013.

[6] Jan 14, 6.

[7] Katechismus katolické církve, č. 533.

[8] Srov. Benedikt XVI., Apoštolská exhortace Verbum Domini, 30-IX-2010, č. 48.

[9] Svatý Josemaría, Jít s Kristem, č. 148.

[10] Modlitba ke svatému Josemaríovi.

[11] Benedikt XVI., Promluva na generální audienci, 9-I-2013.

[12] Římský misál, Popeleční středa, druhé čtení (2 Kor 6, 2).

[13] 2 Kor 6, 4-6.

[14] Svatý Josemaría, Jít s Kristem, č. 60.

[15] Benedikt XVI., Promluva na generální audienci, 9-I-2013.

[16] Druhý vatikánský koncil,
Pastorální konstituce Gaudium et
spes, č. 22.

[17] Svatý Josemaría, Boží přátelé, č.
299.

[18] Tamtéž, č. 50.

[19] Tamtéž, č. 306.

[20] Tamtéž, č. 308.

.....

pdf | dokument generován automaticky
z [https://opusdei.org/cs-cz/article/dopis-
od-prelata-unor-2013/](https://opusdei.org/cs-cz/article/dopis-od-prelata-unor-2013/) (28.02.2026)